

scholen achter een grote zonnebril. Even verderop rijst het grote schoolgebouw op en Ina parkeert de auto.

Ischa springt er als eerste uit. "Fijne dag, mama, en tot straks!" roept zij en rent naar haar vriendinnen, die even verderop zoals gewoonlijk op haar staan te wachten.

"Dag mama," zegt David en hij omarmt zijn moeder voordat hij de auto uitstapt.

"Pas jij een beetje op Ischa?" Ina zet haar zonnebril op haar hoofd om David goed aan te kijken.

"Dat zal ik zeker doen, mam," zegt David met een knipoog en hij gooit de autodeur achter zich dicht.

Ina kijkt haar zoon even na en zet dan haar auto in beweging richting haar kantoor, dat in een andere stadswijk van Melbourne ligt.

Haar oorspronkelijke droom om kinderarts te worden, moest zij noodgedwongen laten gaan. Ina verhuisde met Caleb naar Melbourne. Negentien jaar geleden huwde hij met haar. Het was een mooi, eenvoudig huwelijk met een klein gezelschap aan gasten uit hun vriendenkring. Uit Jakarta kwamen een paar neven en nichten van Ina overvliegen. Zij was hier heel blij om, want ze was in blijde verwachting van David.

Na hun onverwachte ontmoeting die warme avond in het ziekenhuis ging het heel snel met hun relatie. Binnen vier maanden hadden zij zich in Jakarta in besloten kring verloofd. Samen met de ouders van Caleb, die uit Australië over waren gekomen, en de oom en tante van Ina zaten zij op hun verloovingsdag te eten bij het internationale Arts Café aan de Jl. Prof. Dr. Satrio in Jakarta, dat uitzicht biedt op dure westerse flora en fauna.

Caleb nam zich vanaf het eerste moment dat hij Ina ontmoette voor om samen met haar aan hun toekomst te bouwen. Zij besloten samen dat die toekomst niet in Jakarta lag, maar in Melbourne, waar Caleb vandaan kwam en zijn familie woonde. Ina had al veel mooie verhalen hierover gehoord. De familie van Ina in Jakarta verzette zich niet tegen haar huwelijk en haar voorgenomen vaste verblijf in Melbourne. Zij kreeg hun zegen mee in de wetenschap dat Ina het in Australië alleen maar goed zou treffen.

De twee kinderen van Caleb en Ina zijn hun rijkdom, het resultaat van hun mooie relatie.

Ina manoeuvreert met een zekere rust haar auto door het drukke verkeer van Melbourne.

Toen David ongeveer zeven jaar was, betrok Caleb zijn vrouw bij het zakendoen. Caleb is inmiddels een geroemde kinderarts in een van de grote

ziekenhuizen die Melbourne rijk is. Zijn grote netwerk heeft erbij geholpen dat Ina allereerst onder supervisie van teammanager Dani het grootste *first class* Holiday Inn hotel in Melbourne mag gaan leiden. Ina heeft zich weten op te werken tot *second CEO* van het hotelconcern in Australië met haar vaste kantoor nabij de hypermoderne jachthaven in Melbourne. Dat laatste heeft zij afgedwongen, omdat Ina dicht bij haar gezin wil blijven. Caleb is degene binnen het gezin die vaak buitenlandse conferenties bezoekt.

Ina leeft de laatste jaren als in een roes. Ze wordt helemaal opgeslokt door haar werk en haar gezin. Maar zij draagt haar verantwoordelijkheid op een uitmuntende manier. Zij ontdekt de wereld van het keiharde onderhandelen en het nemen van vlijmscherpe besluiten. Het moeder zijn voor haar twee snel opgroeiende kinderen begint best zwaar te worden. Zij draait lange werkdagen en ervaart dat de finesse van het moeder zijn uit haar vingers begint te glippen. Ina voelt de druk van het presteren elke dag alsmaar groter worden. Ze raakt bekneeld in haar eigen dadendrang, maar durft dit niet aan Caleb te vertellen. Wat zou hij dan wel niet van haar denken?

Ina rijdt de parkeergarage in en laat de drukte van Melbourne achter zich. Het is haar gewoonte om naast de lift van de parkeergarage te parkeren. Daar heeft zij haar eigen privé parkeervak. Bovendien is het ook fijn om gelijk de lift in te kunnen stappen naar de twintigste etage. Daar heeft zij haar grote kantoor. Ze doet het portier van haar Mercedes open en haar ene been gooit zij naar buiten om af te zetten. Zonder op te kijken hoort zij een andere auto een paar meter verderop stoppen. Er klinkt het geluid van een dichtslaande autodeur. Ina pakt haar versleten leren werktas en gooit de autodeur dicht. Zij klikt op haar autosleutel en hoort het slot dichtvallen.

Een raar 'kippenvelgevoel' op deze warme zomerse dag doet haar verschrikt achterom kijken. Als verstijfd blijft ze even staan bij haar auto. Een kleine zonnestraal door een halve opening op het dak van de parkeergarage schijnt haar tegemoet en houdt op bij haar voeten. Schuin tegenover haar, op zo'n tien meter afstand, staat in de schaduw een middellange, tengere man met een Ray-Ban zonnebril. Ina schat hem in één oogopslag wat jonger dan zichzelf. Hij heeft halflang zwart golvend haar en draagt een zwart T-shirt met het opschrift *Replay*. Zonder ook maar iets te zeggen, kijkt hij naar haar en glimlacht. Haar maag begint ineens zachtjes te draaien en een warme vloed neemt plotseling beslag van haar gelaat. Zij voelt bijna de grond onder haar voeten wegzakken. Zij beweegt zich niet, houdt haar tas stevig in haar rechterhand vast en kijkt vanachter haar grote zonnebril naar de bewegingen van de man. Zonder iets te zeggen loopt hij naar haar toe.

"Wat wilt u van mij?" De krachtige vraag van Ina vult de parkeergarage die

helemaal verlaten is. Ina blijft als verstijfd naast haar auto staan en volgt de bewegingen van de onbekende, die haar inmiddels genaderd is. Hij neemt een kleine witte envelop uit zijn broekzak en legt die stilzwijgend op de nog warme motorkap van haar Mercedes. Ongeveer twee tellen duurt het snelle oogcontact van de man met Ina, vanachter zijn donkere zonnebril. Zonder wat te zeggen draait hij zich om en verdwijnt. Ina zet haar zonnebril op haar hoofd en inspecteert de omgeving. Zij ziet een auto rustig optrekken en wegrijden. Het is hetzelfde geluid als dat van de auto die zij een paar minuten geleden achter zich hoorde aankomen. Haar benen trillen nog na van de spanning en zij wordt overspoeld door angst. In haar omgeving zijn er geen veiligheidscamera's te zien in de garage. Op haar motorkap ligt nog steeds de kleine witte envelop die de man daar heeft neergelegd. Ina pakt een papieren zakdoekje uit haar leren tas en haalt voorzichtig de envelop van haar motorkap weg. Zij legt hem op de motorkap van een andere geparkeerde auto. Ina haalt nu alle papieren zakdoekjes uit de plastic folie en duwt de envelop hierin. Voorzichtig doet zij de plastic folie met daarin de envelop in een zijgleuf van haar tas. Ze loopt nogmaals naar de plaats waar de onbekende man heeft gestaan, maar vindt geen enkele aanwijzing op de grond. Ina kijkt om zich heen, maar de parkeergarage is helemaal verlaten. Ze loopt naar de lift, drukt op de knop en schudt met haar hoofd. Wie zou die man zijn, denk zij.

Zij hoopt het antwoord te vinden in de envelop en geraakt hier helemaal opgewonden van. Deze opwinding is anders. Deze opwinding maakt haar erg bang en onzeker. Dit gevoel heeft zij gekend, toen zij nog heel jong was en bij haar ouders in haar geboortedorp woonde in de binnenlanden van Noord-Ceram op de Molukken. Als klein meisje heeft zij van jongs af aan angst gevoeld.

Haar vader was het hoofd van het dorp. Een kleine, gesloten gemeenschap van nog geen tweehonderd inwoners, die het moest hebben van de flora en fauna ter plaatse, van de visvangst en de rijkdommen in de grond waarop zij al eeuwenlang hadden gewoond en die het bezit waren van hun voorouders. Die voorouders hadden eeuwenlang in haar geboortedorp geleefd, waar ze moesten proberen te overleven ondanks de onderdrukking door verschillende westerse naties. Eeuwenlang werden zij uitgebuit en beroofd van hun grondstoffen en rijkdommen.

Haar vader werd continu onder druk gezet door de Indonesische autoriteiten en de multinationals, die de rijkdommen in het dorp trachtten te plunderen voor eigen gewin. Het ging om het opzetten van grote olieraffinaderijen nabij hun dorp, omdat een paar kilometer verderop in zee een oliebron was ontdekt. Dit gaf steeds angst en verwarring in haar geboortedorp. Op een vroege ochtend, bij een inval door Indonesische paramilitairen, werd Ina door haar eigen familie heel snel uit haar dorp weggehaald en naar Jakarta